

[Ragnhild Andersen.]

børnebidrag nægtes dem. Det er ikke så mærkeligt, for børnebidraget er en sum, de får på een gang, og som derfor hjælper dem til at kunne købe tøj og andre ting. Det er som sagt sjældent, det sker, men det forekommer altså, fordi kvinderne synes, det er urimeligt, at de ikke kan få disse bidrag til børnene.

Det ville ikke være urimeligt at sige, at selv med denne forhøjelse af normalbidraget er det for lavt. Det er min opfattelse, at det i dag er langt vigtigere at sikre kvinderne, at de overhovedet får deres bidrag, end at rejse spørgsmålet om en forhøjelse af det.

Det er mit oprigtige håb, at ikke alene den højtærede minister, men også ordførerne for rigsdagens partier vil gå ind for at behandle det foreliggende forslag i et udvalg, således at f. eks. den deputation, der i går blev valgt til at henvende sig til den højtærede socialminister, får lejlighed til at forelægge ikke alene for ministeren, men for hele udvalget, hvordan praksis ser ud, ikke bare hvordan det er i teorien, for den er altså, som jeg har sagt, ikke god nok. Indtægtsgrænsen taler jo for sig selv; det er her i København i dag således, at hvis den bidragsberettigede er ugift eller ikke samlever med sin ægtefælle, får hun ikke bidrag eller i hvert fald kun delvis bidrag, hvis hun tjener mere end 4 760 kr.

Jeg finder, at når vi gennemfører en lov til gavn for de enligstillede mødre, bør vi tage skridtet fuldtud og se i øjnene, at der her er tale om en kategori af samfundsborgere, som hører til de allervanskeligst stillede. Derfor håber jeg, det må blive muligt at forbedre lovforslaget, således at man sikrer de enligstillede mødre deres ret til at få børnepengene udlagt, når de af hensyn til deres hjem og deres børn går på arbejde dag ud og dag ind og mange gange slider deres negle til blods, for at deres børn kan få gode vilkår og en god uddannelse at gå ud i livet med.

Bodil Koch: Jeg skal blot ganske kort på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag, som vi er tilfredse med er blevet forelagt af den højtærede socialminister. Det ville være en helt urimelig belastning for de økonomisk dårligst stillede her i landet, hvis man ventede med at regulere forsorgslovens normalbidrags-satser, indtil den lovhjemlede 2 års periode var udløbet. Det er heller ikke

første gang, man er skredet til ekstraordinær forhøjelse; men det er efter min mening både rigtigt og fornuftigt, at man nu lovfæster, at regulering af normalbidraget skal ske hvert år i stedet for hvert andet. Der er desværre ingen udsigt til, at vi kommer ind i stabile økonomiske forhold i den nærmeste fremtid.

Da vi for tre år siden havde et lignende lovforslag til behandling, udtalte jeg håbet om, at vi måtte gå tider i møde, hvor der kunne blive mulighed for en mere dybtgående forbedring af vor sociallovgivnings bestemmelser om enligstillede mødre derved, at man nåede frem til en børnerente og en moderskabsydelse. Vi fik ganske vist ved afløsningen af rabatordningen en vis form for børnerente, men man kan jo ikke sige, at tiderne er blevet bedre, tværtimod. Det er talende tal, der er fremdraget i bemærkningerne til lovforslaget. De viser, at medens pristallet for fødevarer og beklædning i perioden januar 1948—januar 1950 steg med 7,1 pct., steg det i perioden januar 1950—januar 1951 med 18,9 pct., altså en fordobling på den halve tid. Derfor er den 19 pct.s forhøjelse af børnebidraget med tilbagevirkende kraft til 1. april, som foreslås, mere end tiltrængt.

Jeg beklager ligesom den forrige taler, at man ikke samtidig har kunnet hæve indtægtsgrænsen for udbetaling af det forskudsvisse bidrag. Der forekommer utvivlsomt forhold, som af enligstillede mødre føles meget uretfærdige og urimelige. Jeg håber, den højtærede minister vil arbejde videre med det spørgsmål.

Vi ønsker lovforslaget gennemført så hurtigt som overhovedet muligt.

Lorentzen: Jeg skal fatte mig i stor kort-hed og i det væsentlige nøjes med at anbefale det foreliggende forslag til ændring i forsorgsloven, idet der jo ingen tvivl er om, at det her drejer sig om folk, der dårligt kan undvære en hjælp, når pristallet er steget så stærkt, som tilfældet er. Mit parti og jeg synes derfor også, at de foreslåede ændringer er vel motiverede.

Jeg skulle have nøjedes med kort at anbefale dem, men nu har de to foregående talere drøftet spørgsmålet om, i hvilket omfang forskud kan kræves udbetalt af det offentlige, og der er et andet spørgsmål i denne forbindelse, som har lige så stor praktisk betydning, måske større, når det kommer til stykket; det er spørgsmålet om, i hvilket omfang alimentanterne selv betaler, og om de midler, samfundet anvender overfor alimentanterne for at få dem til at